

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

výrok dne
výrok dne 23.3.2004
a je vykonatelné dnem 23.3.2004

12 To 119/2003- 875

V Hradci Králové

dne 31. 08. 2021

číslo 1

ČESKÁ REPUBLIKA

KRAJSKÝ SOUD
v Hradci Králové
 podáno poštou podáno osob
došlo dne: 30 -03- 2004 v
hodin
krát přílohy
kolky :Kč

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. března 2004 v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloše Housy a soudců JUDr. Josefa Hlaváčka a JUDr. Františka Romana **odvolání**, které proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. září 2003 sp. zn. 2 T 2/2003-8656 podal obžalovaný

Zdeněk Bitto,

nar. [redacted] ve [redacted] trvale bytem [redacted] okr. [redacted]
přechodně bytem [redacted]

a rozhodl **t a k t o :**

Z podnětu odvolání obžalovaného Zdeňka Bitto se podle § 258 odst. 1 písm. b/, odst. 2 tr.ř. napadený rozsudek **částečně zrušuje** ve výroku o vině pod body I./ 14, 54 a 55 a v celém výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 tr.ř. se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný Zdeněk Bitto, osobní údaje shora, za dílčí skutky popsané v napadeném rozsudku pod body I. / 1 – 13, 15 – 53, 56 – 74 a za skutky pod bodem II. **se odsuzuje** podle § 250 odst. 4 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **5 (pěti) roků**.

Podle § 39a odst. 3 tr.zák. se pro účely výkonu trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s dozorem**.

Podle § 49 odst. 1 tr.zák. a § 50 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu nákupu zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, organizační a ekonomická činnost, zprostředkovatelská činnost a činnost realitní kanceláře na dobu **5 (pěti) roků**.

Naproti tomu se obžalovaný Zdeněk Bitto podle § 226 písm. b/ tr.ř.

z p r o š ť u j e

pro skutky popsané v obžalobě krajského státního zástupce v Hradci Králové ze dne 13. února 2003 č.j. 2 KZv 20/98 a to:

pod bodem I./14 že na základě pojistných smluv č. 5600258419 a 5600352828 uzavřených dne 10. února 1994 a 6. března 1995 s a.s. Česká pojišťovna Praha, IČO 45272956 neuhradil pojistné u první smlouvy za období od 11. února 1996 do 11. května 1996 ve výši 5.466,- Kč a u druhé smlouvy pojistné za období od 7. března 1995 do 6. června 1995 ve výši 8.931,- Kč, čímž měl způsobit a.s. Česká pojišťovna, škodu v celkové výši 14.397,- Kč,

pod bodem I./54 že dne 26. listopadu 1995 uzavřel smlouvu s P. Č. nar. IČO ohledně koupě nemovitostí zapsaných na LV č. pro obec a katastrální území u stejnojmenného katastrálního úřadu, které byly tvořeny jak budovou čp. – hotel tak i zde uvedenými pozemky, vše v hodnotě 23.000.000,- Kč, kdy dohodnutou kupní cenu znějící na částku 15.672.480,- Kč měl uhradit do jednoho měsíce od zápisu dané změny v příslušném listu vlastnictví vedeného u Katastrálního úřadu tedy do dne 2. února 1996, což neučinil a dále dne 1. prosince 1995 uzavřel se stejnou osobou smlouvu označenou coby příloha č. 1 ke kupní smlouvě ze dne 26. listopadu 1995 jejímž předmětem byl prodej movitého majetku – zařízení hotelu v v hodnotě 5.945.624,- Kč, kdy dohodnutou kupní cenu znějící na částku 5.696.834,18 Kč měl uhradit ve stejné lhůtě jako shora, tedy do dne 2. února 1996, což neučinil, čímž měl způsobit majiteli P. Č. škodu v celkové výši 28.945.624 Kč,

pod bodem I./55 že dne 22. prosince 1995 uzavřel smlouvu s P. Č. nar. IČO ohledně koupě nemovitostí zapsané na LV č. pro katastrální území okres u Katastrálního úřadu které byly tvořeny jak budovou čp. tak i stavební parcelou č. včetně dalších přílehlých objektů, vše v hodnotě 2.900.000,- Kč, kdy dohodnutou kupní cenu znějící na částku 3.993.470,- Kč měl uhradit do jednoho měsíce od zápisu dané změny v příslušném listu vlastnictví, vedeného u Katastrálního úřadu tedy do dne 28. ledna 1996, což neučinil a způsobil tak majiteli P. Č. škodu v celkové výši 2.900.000,- Kč,

č í m ž m ě l s p á c h a t dílčí skutky pokračujícího trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 tr.zák.

n e b o ť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem.

O d ů v o d n ě n í .

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. září 2003 sp. zn. 2 T 2/2003 byl obžalovaný Zdeněk Bitto uznán vinným jednak trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 tr.zák., jednak trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 2 tr.zák. a za to byl podle § 250 odst. 4 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi roků, přičemž podle § 39a odst. 3 tr.zák. byl pro účely výkonu trestu odnětí svobody zařazen do věznice s dozorem. Dále mu byl podle § 49 odst. 1 tr.zák. a § 50 odst. 1 tr.zák. uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu nákupu zboží za

účelem jeho dalšího prodeje a prodej, organizační a ekonomická činnost, zprostředkovatelská činnost a činnost realitní kanceláře na dobu deseti roků.

Podkladem pro výše uvedené rozhodnutí se stalo zjištění krajského soudu, že obžalovaný v době od 1. ledna 1995 do poloviny roku 1996 na celém území České republiky jako jednatel a generální ředitel K.B.B. Service, s.r.o. se sídlem v Trutnově, Krkonošská ulice čp. 770 odebíral na faktury zboží a služby, či si zapůjčoval finanční hotovost, ačkoliv věděl, že ve smluvených termínech nebude moci zaplatit či půjčené peníze vrátit pro nedostatek finančních prostředků, se svými věřiteli se dodnes nevyrovnal a způsobil tak škodu ve výši 38.455.733,80 Kč. Ve dvou případech pak přijal do komisního prodeje zboží, odebrané zboží prodal a peníze za něj dodavatelům neuhradil. Jednání obžalovaného je vesměs právně kvalifikováno jako trestný čin podvodu, poslední dva případy se škodou ve výši 303.752,- Kč pak jako trestný čin zpronevěry. Podrobný popis jednání obžalovaného je obsažen jak v podané obžalobě, tak i v rozsudku krajského soudu.

Ohledně vyhlášení výše uvedeného rozsudku si obžalovaný proti němu podal odvolání, které následně po doručení jeho písemného zpracování prostřednictvím svého obhájce také zdůvodnil. Namítá především, že krajský soud se náležitým způsobem nevyrovnal s jeho obhajobou, přesvědčivým způsobem pak nevyvrátil jeho neměnné tvrzení od počátku trestního stíhání, že nikdy neměl v úmyslu někoho poškodit a odebrané zboží či služby neplatit. Namítá tedy nedostatek naplnění subjektivní stránky trestného jednání. Podrobně opakuje svoji obhajobu o způsobu podnikání ve velkoobchodě, poukazuje na to, že v případě koupě hotelu [redacted] všichni zúčastnění věděli o tom, že firma K.B.B., s.r.o. nemá peníze v hotovosti a shání úvěr, zaplacení kupní ceny bylo jištěno možností odstoupení od smlouvy prodávajícím, vysvětluje z jakých důvodů nebyl po určitou dobu k zastížení a zdůrazňuje, že poté, kdy navázal kontakt s prodávajícím, tak se odstoupení od smlouvy nijak nebránil. Prodávající majetek vesměs dostal zpět a vyčíslená škoda je nereálná. Má výhrady i ke znaleckému posudku z oboru účetnictví, poukazuje na neprozkoumaný obsah dvou ZIP s tím, že sám nemá technické prostředky, aby je převedl do srozumitelné podoby. Uzavírá, že sice mohou existovat pochybnosti ohledně hospodaření jeho firmy či reálnosti jejích aktivit, jde však jenom o pochybnosti, nikoliv o důkaz jeho vůle jednat ke škodě dalších subjektů. Navrhuje proto, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena krajskému soudu k novému projednání a provedení dalších důkazů.

Odvolacímu soudu je dána přezkumná povinnost podle § 254 tr.ř. Podle tohoto ustanovení, nezamítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výroky podáno odvolání. Byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o nichž bylo rozhodnuto tímž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud uvedeným způsobem jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, které se týká této osoby, pokud nepřichází v úvahu postup dle § 261 tr.ř.

V posuzovaném případě je odvolání obžalovaného zaměřeno do viny a z tohoto důvodu bylo povinností odvolacího soudu přezkoumat napadený rozsudek nejen ve výroku o vině, ale i ve výroku o trestu.

Nutno předeslat, že posuzování této trestní věci je náročné nejen pro rozsah spisového materiálu, který čítá přes 8500 stran písemného textu, ale i pro značný počet skutků, ze kterých je obžalovaný obviněn, jakož i proto, že tato trestní věc je před soudem projednávána se značným časovým odstupem. Za významný klad přípravného řízení je třeba vyzdvihnout přehlednost spisového materiálu jakož i skutečnost, že v celém přípravném řízení bylo postupováno tak, aby byla šetřena práva obžalovaného, zejména jeho právo na obhajobu. Nedostatky dříve vytýkané byly vesměs odstraněny doplněním vyšetřování, nedostatky přetrvávající, o kterých bude pojednáno dále, nejsou takového charakteru, aby měly vliv na správnost rozhodnutí ve věci samé. Rovněž krajský soud v náročném hlavním líčení postupoval v souladu s procesními předpisy upravujícími trestní řízení, respektoval právo na obhajobu obžalovaného, důkazy prováděl zákonným způsobem a opatřil si tak bezpečný důkazní podklad pro svá skutková zjištění, která s výjimkami dále uvedenými považuje i odvolací soud za správná a zákonu odpovídající.

Odvolatel vytýká krajskému soudu a potažmo přípravnému řízení, že nebyl proveden přepis účetních záznamů, které jsou obsaženy na ZIPu. Tento požadavek byl jednou z výtek přípravnému řízení, kterou uplatnil krajský soud při rozhodování o postupu dle § 188 odst. 1 písm. e/ tr.ř. a se kterou se ztotožnil i podepsaný soud. V rámci doplnění dokazování byl tento požadavek respektován, věcí se zabýval kriminalistický ústav a z výsledků jeho zkoumání plyne, že přepis ve spise založených disket přinese jen mnoho tisíc stran zcela nesrozumitelného textu čísel a písmen, pokud nebude k dispozici a použit k jejich rozšiřování program – účetní či jiný – který s loužil při původním používání na ZIPu uložených dat. Obžalovaný tento původní program orgánům činným v trestním řízení nedodal.

Vzhledem k obsahu obhajoby obžalovaného, kterou opětovně uplatnil v podaném odvolání a proto, aby byl na jisto postaven závěr o nemožnosti rozklíčování dat uložených na ZIP, vyžádal si odvolací soud znalecký posudek k obsahu těchto disket. Ze závěrů jejich znaleckého zkoumání je bezpečně zjištěno, že data uložená na těchto nosičích dat nelze bez dalšího otevřít a dále, že na nich je uloženo nejvýše torzo účetních záznamů, které by pro případné znalecké zkoumání z oboru ekonomiky a účetnictví nebylo nijak přínosné.

Povinností všech účetních jednotek podle zák.č. 563/1991 Sb. v platném znění je vést a uchovávat účetní záznamy ve srozumitelné a průkazné podobě. Pokud tato povinnost není účetní jednotkou splněna, jdou důsledky z tohoto porušení na její vrub. Obžalovaný původní program orgánům činným v trestním řízení nedodal a z tohoto důvodu nemůže nyní vytýkat, že jeho požadavek na přepis dat nebyl splněn. Nelze totiž požadovat provedení důkazu, jehož realizace je technicky nemožná a nad to povinnost doložit řádně vedené účetnictví je na bedrech každé podnikatelské jednotky, tedy i obžalovaného.

V rámci rozhodování o stížnosti státního zástupce proti rozhodnutí krajského soudu o vrácení věci k došetření v době minulé (č.l. 8101 a násl.) podepsaný soud přípravnému řízení vytkl, že cizojazyčné doklady založené ve spise na č. l. 3820 – 3830 nejsou přeloženy do jazyka českého, který je jednacím jazykem dle § 2 odst. 14 tr.ř. Tento požadavek nebyl v rámci došetření respektován s tím, že tyto doklady nemají pro posouzení věci význam – viz úřední záznam na č.l. 8228. Za této situace měly být tyto písemnosti ze spisu vyňaty, neměly být obsahem spisu. Jisto však je, že krajský soud při svém rozhodování z obsahu těchto listin

nevycházel, navíc tyto listiny se vztahují pouze ke dvěma skutkům a proto toto pochybení nelze považovat za natolik zásadní, aby mohlo zpochybnit správnost celého napadeného rozhodnutí.

Napadeným rozsudkem krajského soudu byl obžalovaný uznán vinným jednak trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 tr.zák., jednak trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 2 tr.zák.

Skutkovou podstatu trestného činu podvodu podle § 250 tr.zák. naplní pachatel pokud ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl nebo využije něčího omylu. Omyl je rozpor mezi představou a skutečností. O omyl půjde i tehdy, když podváděná osoba nemá o důležité okolnosti žádnou představu nebo se domnívá, že se nemá čeho obávat. Omyl se může týkat i skutečností, které mají teprve nastat, pachatel však musí o omylu jiného vědět již v době, kdy dochází k jeho obohacení. Naprostá většina skutků obžalovaného, které jsou právně kvalifikovány jako trestný čin podvodu, spočívá v odběru zboží na faktury za situace, kdy firma, ve které působil jako jednatel společnosti, neměla dostatek financí k tomu, aby vystavené faktury v termínu jejich splatnosti uhradila a dodavatelé neměli o finanční situaci firmy obžalovaného žádnou nebo jen povrchní představu. Obžalovaný vždy vystupoval jako úspěšný a zámožný podnikatel a tím uváděl své dodavatele v omyl. Obdobně si počínal při sjednávání krátkodobých půjček či získával služby pro svou firmu. Ve svém souhrnu to znamená, že obžalovaný od svých věřitelů si vynucoval úvěr pro provoz vlastní firmy, který by mu při znalosti stavu jeho podniku nebyl jimi nikdy poskytnut. I odvolací soud má proto za prokázané, že obžalovaný jednal v podvodném úmyslu již od počátku jednotlivých konkrétních jednání, přičemž v podrobnostech lze odkázat na úplné a přesvědčivé zdůvodnění v napadeném rozsudku. Tento závěr se týká jednání, která jsou v napadeném rozsudku popsána v bodě I. / 1 – 13, 15 – 53, 56 – 74, kterými byla způsobena škoda na cizím majetku ve výši 6.585.712,80 Kč. Vzhledem k výši způsobené škody je jednání obžalovaného třeba právně kvalifikovat – s přihlédnutím k ustanovení § 89 odst. 11 tr.zák. – jako trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 4 tr.zák.

Trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr.zák. se dopustí pachatel, který si přisvojí cizí věc, která mu byla svěřena a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. Přitom objektem tohoto trestného činu je vlastnictví věci, věc je svěřena pachateli, jestliže je mu odevzdána do faktické moci s tím, aby s ní nakládal určitým způsobem. Pachatel si pak přisvojí cizí věc, jestliže s věcí naloží v rozporu s účelem, k němuž mu byla dána do dispozice a přitom sobě nebo jinému obstará z věci trvalý prospěch. Všechny tyto znaky vykazuje jednání obžalovaného popsané pod bodem II. napadeného rozsudku. Provedenými důkazy je bezpečně prokázáno, za jakých podmínek mu bylo dodavatelem zboží svěřeno a je evidentní, že obžalovaný smluvní podmínky nedodržel. Tímto jednáním naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr.zák. a vzhledem k výši způsobené škody – 303.752,- Kč – je jeho jednání třeba právně kvalifikovat jako trestný čin dle § 248 odst. 1, odst. 2 tr.zák.

Důkazy k jednotlivým skutkům obžalovaného pod body I. a II. jsou podrobně a dostatečným způsobem popsány v odůvodnění napadeného rozsudku, odvolací soud je hodnotí – stejně jako soud nalézací – jako zcela průkazné a pro stručnost na jejich popis v napadeném rozsudku zcela odkazuje.

Poté, co výše uvedeným způsobem byla vyhodnocena otázka rozsahu viny obžalovaného a její právní kvalifikace, zabýval se odvolací soud otázkou uložení trestu,

přičemž vycházel z ustanovení § 23 odst. 1 tr.zák. a § 31 odst. 1 tr.zák. Společenská nebezpečnost jednání obžalovaného je značná, neboť svým chováním vůči dodavatelům si na nich vynucoval úvěry pro vlastní podnikání a mnohým z nich způsobil velké problémy. Nelze ani přehlédnout dlouhou dobu, kdy ve své činnosti pokračoval, přičemž ani výše škody, kterou způsobil není zanedbatelná. Nad to je odsuzován pro dva trestné činy a trest je úhrnný. Na druhé straně je třeba vyhodnotit skutečnost, že obžalovaný je trestně zachovalý, lze uvěřit jeho tvrzení, že podnikání ve vlastní firmě obětoval veškerý čas i snažení a v neposlední řadě nelze přehlédnout, že jeho vina oproti obžalobě i napadenému rozsudku krajského soudu byla odvolacím soudem výrazně zúžena. Vzhledem k právní kvalifikaci jeho jednání, je trest ukládán v rozmezí pěti až dvanácti let, když pro použití zmírňovacího ustanovení nebyly shledány zákonné podmínky. Za přiměřený, zákonu odpovídající i spravedlivý trest je třeba považovat trest na samé spodní hranici nejpřísněji kvalifikovaného trestného činu a byl mu proto uložen podle § 250 odst. 4 tr.zák. trest odnětí svobody v trvání pěti roků, který byl podle § 35 odst. 1 tr.zák. vysloven jako trest úhrnný. Obžalovaný se nejví jako osoba natolik narušená, aby s ohledem na výši uloženého trestu jej bylo třeba zařadit do věznice s ostrahou tak, jak ukládá zákon. Proto za použití § 39a odst. 3 tr.zák. byl obžalovaný zařazen do mírnějšího typu věznice a to do věznice s dozorem. Jest jisto, že obžalovaný se jako podnikatel neosvědčil a bude nejen v zájmu společnosti, ale i v jeho vlastním zájmu, aby byl z podnikatelského prostředí, kde páchal trestnou činnost, na nějakou dobu vzdálen. Byl proto obžalovanému uložen trest zákazu činnosti podle § 49 odst. 1 tr.zák. a § 50 odst. 1 tr.zák. spočívající v zákazu nákupu zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, organizační a ekonomická činnost, zprostředkovatelská činnost a činnost realitní kanceláře na dobu pěti roků.

Obžalobou krajského státního zástupce v Hradci Králové je obžalovaný mimo výše uvedené skutky stíhán též pod body I./ 14, 54 a 55 obžaloby pro dílčí skutky kvalifikované jako trestný čin podvodu, které se v prvním případě týkají uzavření dvou pojistných smluv s a.s. Českou pojišťovnou Praha, kde následně nebylo zapláceno pojistné, v dalších případech jde o koupi dvou nemovitostí od F. Č. v prvním případě v katastru území [redacted] ve druhém případě v katastrálním území [redacted] okr. [redacted]. Tyto dílčí skutky byly nalézacím soudem převzaty z obžaloby pod stejnými pořadovými čísly i do napadeného rozsudku. Z podnětu odvolání obžalovaného, který svým odvoláním napadá celý výrok o vině, přezkoumal odvolací soud i výše popsané dílčí skutky a dospěl k závěru, že v těchto bodech je odvolání obžalovaného důvodné.

Již výše bylo popsáno a podrobně rozvedeno, kdy je naplněna skutková podstata trestného činu podvodu, zejména však, že pachatel musí obmyslně, tedy podvodně, jednat již od samého počátku svého počínání.

Pojistná smlouva je smlouvou zvláštní, která je podrobně upravena v občanském zákoníku v ustanovení § 788 a násl. Specifikem této smlouvy je mimo jiné, že smlouva zaniká uplynutím lhůty stanovené v § 801 o.z. při neplacení pojistného. Jde tedy o zákonem výslovně připuštěný zánik pojistné smlouvy a pokud tohoto způsobu zániku pojištění pojištěnec využije, nelze mu tuto skutečnost přičítat jakýmkoliv způsobem k tíži. Tímto je také bezpečně ošetřen zájem pojistitele na včasné placení pojistného. Již z popisu skutku pod bodem I./14 plyne, že první smlouva byla uzavřena dne 10. února 1994, k neplacení pojistného pak došlo až od 11. února 1996 do 11. května 1996, tedy po dvou letech. Dovožovat z této skutečnosti, že obžalovaný měl podvodný úmysl již při uzavírání pojistné smlouvy evidentně nelze. S ohledem na výše uvedené lze jen těžko předpokládat podvodný úmysl i u smlouvy v pořadí druhé, když k zániku smlouvy došlo ze zákona předvídaným chováním pojištěného a nad to

ani v jednom případě ze spisu nplyne, že by ze strany obžalovaného byla uplatněna jakákoliv pojistná událost. Odvolací soud tedy uzavírá, že v daném případě nebyla naplněna skutková podstata trestného činu podvodu.

Obdobná situace je i u dílčích skutků pod body I./ 54 a 55. Jak plyne z obsahu spisu, obžalovaný projevil zájem o koupi nemovitostí poškozeného P. Č. od počátku však deklaroval, že na zaplacení kupní ceny nemá k dispozici potřebné finanční prostředky a jedná s různými bankami a posléze i jinými společnostmi o poskytnutí úvěru. Tyto skutečnosti plynou nejen z výpovědi obžalovaného, ale i z výpovědi svědků dr. K. (č.l. 8412), ing. B. (č.l. 8464) a v neposlední řadě i z výpovědi samotného poškozené P. Č. (č.l. 8444). Okolnosti, za kterých byla uzavřena kupní smlouva je popisována svědkem dr. K. s tím, že šlo o požadavek banky, se kterým souhlasili jak prodávající, tak i kupující. Za této situace nelze dovodit, že by obžalovaný vůči prodávajícímu jednal obmyslně a že by jej uváděl v omyl. Nelze totiž přehlédnout, že i poškozený měl eminentní zájem na prodeji nemovitostí, neboť byla zatížena úvěry, které nebyl schopen splácet. Důvody určité časové prodlevy při akceptaci odstoupení od uzavřených kupních smluv obžalovaný vysvětluje tím, že byl nucen se po určitou dobu skrývat, po určitou dobu byl i omezen ve svobodě pohybu a tato jeho tvrzení jsou podporována i obsahem spisu. Proto i v těchto případech odvolací soud neshledal naplnění subjektivní stránky trestného činu podvodu.

Vzhledem k výše uvedenému s přihlédnutím k ustanovení § 12 odst. 12 tr.zák. bylo podle § 226 písm. b/ tr.ř. rozhodnuto o zproštění obžalovaného u dílčích skutků pod body I/ 14, 54 a 55 obžaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti pravomocnému rozhodnutí **l z e** podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku toho rozhodnutí, které se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni do **dvou měsíců** od doručení toho rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

V Praze dne 23. března 2004

Předseda senátu:
JUDr. Miloš Housa, v.r.

Za správnost vyhotovení:
[Redacted signature]

